

«Η ζωή μας έγινε ένα τυφλό κυνηγητό ανάδειξης και επιτυχίας..» (Ιερομ. Χρυσόστομος Κουτλουμουσιανός)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=175392>]

Εντούτοις το κακό παίρνει κοινωνικές μορφές που εισβάλλουν στη ζωή μας. Σήμερα μάλιστα μεταλλάσσεται συνεχώς, φορεί αγαθά προσωπεία. Μπορεί να είναι η ίδια η κυβέρνηση, ο διεθνής ανθρωπιστικός οργανισμός, ένας ευαίσθητος σωτήρας. Τα πιο κραυγαλέα ψέματα εκτοξεύονται από τους ίδιους τους ψηφισμένους ταγούς, και οι χειρότεροι φασισμοί χτίζονται πάνω στην επίφαση της κοινωνικής μέριμνας και δικαιοσύνης. Αυτό το κακό έρχεται να επηρεάσει την προσωπική μας ζωή. Σε ποιό βαθμό μπορεί να το κάνει; Στο βαθμό που του εκχωρούμε την ψυχή μας. Ο ιερομάρτυρας Κοσμάς ο Αιτωλός σε εποχές δεινές και μαύρες έλεγε στο δουλωμένο γένος: «Όλα να σας τα πάρουν, τον Χριστό και την ψυχή σας δεν μπορούν να τα πειράξουν.» Βεβαίως, ο Χριστός δε δίνει συνταγές ανθόσπαρτου βίου. Δίνει σταυρό και ανάσταση. Είναι ο ίδιος το μέγα πάθος και ο μέγας πόθος, μέσα στον οποίο θεραπεύεται το μέγα τραύμα, ο άνθρωπος.

Συνέβη κάποιο λάθος. Όσο κι αν ο πόθος και το πάθος κινητοποίησε τα όνειρά μας, ωστόσο, το αντικείμενό τους ήταν κάποιο είδωλο. Το είδωλο του επαγγελματικά επιτυχημένου, του κοινωνικά αναγνωρισμένου, του χρυσού τεχνοκράτη, το είδωλο ενός Θεού-εαυτού προτεραιότητά μας ή, αν θέλετε, το όνειρό μας ήταν μια μικρή ή μεγάλη θεσούλα στις βασιλείες του κόσμου τούτου. Και επειδή αυτό έγινε δεύτερη φύση, φαίνεται δύσκολο, παρά την κρίση, να υπερβούμε το διχασμό των μικρόνων συμπεριφορών και ευτελών συμφερόντων.

Η ζωή μας έγινε ένα τυφλό κυνηγητό ανάδειξης και επιτυχίας, εικόνα χωρίς περιεχόμενο, μηχανιστική τελετουργία, μαγεία σε συνταγές ευμαρούς βίου με τα πλαστικά υλικά του μετανεωτερικού μύθου. Απόντες από τον ίδιο μας τον εαυτό, την προσωπική μας ιστορία και την απασχόλησή μας, τουτέστιν ανεύθυνοι, αγανακτούμε μόνον όταν περιστέλλονται τα υλικά αγαθά, και αισθανόμαστε ανακούφιση, γιατί πάντα κάποιος άλλος φταίει γι' αυτό, κι αν ακόμα εγώ πουλήσω τη μάνα μου και τον πατέρα μου, πάλι κάποιος άλλος θα φταίει γι' αυτό, τι να έκανα ο άμοιρος εγώ, που ακόμη κι ο Θεός με εγκατέλειψε! Παρηγοριά μου η τηλεόραση με τη διαστροφική της σαγήνη. Και καλώς μας βρήκες κατάθλιψη, έρημους, με τη νοσταλγία ή τη νευρωσική εκτόνωση της καλοζωίας. Εδώ πια δεν υπάρχει ούτε καρδιά και πνοή, ούτε πόθος και πάθος, παρά μόνο μηχανική διεκπεραίωση από αιωρούμενα πολύσπαστα. Το λάθος πια είναι τόσο βαθύ, βρίσκεται στο κέντρο της ύπαρξης, είναι το ότι χάθηκε ο άξονας: «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού» (Ματθ. 6, 33), και «πάντα όσα αν θέλητε ίνα

ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, ούτω και υμείς ποιείτε αυτοίς» (Ματθ. 7, 12).

Ας θυμηθούμε τον αρχέτυπο πειρασμό, αυτόν που δέχθηκε ο Χριστός στην έρημο: «Θα σου δώσω τις βασιλείες του κόσμου τούτου, του είπε ο διάβολος, αν πέσεις να με προσκυνήσεις». Και ο Ιησούς απάντησε: «τον Κύριό σου θα προσκυνήσεις και θα λατρέψεις». Άραγε δεν συνεχίζεται ο ίδιος πειρασμός στην ιστορία; Άραγε μιμηθήκαμε τον Χριστό; Το λάθος, όταν συνειδητοποιείται, μας χτυπά την καμπάνα. Θα αλλάξουμε ζωή ή θα βυθιστούμε περισσότερο στο φοβικό εγωκεντρισμό και στον καταθλιπτικό ναρκισσισμό μας;

Όσο κι αν οι Κυβερνήσεις ψυχρά ξεπουλάνε χώρες και λαούς, ας μη ξεπουλήσουμε εμείς την ατομική και συλλογική ψυχή μας. Στο κάτω-κάτω αυτή είναι η πραγματική Ελλάδα, η Ελλάδα των αγίων, των μαρτύρων, των φιλοσόφων, των ταπεινών γιγάντων: έκτος παραδομένου κόσμου, με άξονα το άκτιστο.

Τι απομένει όταν η χώρα γίνεται βορά θηρίων -των μεγάλων του παγκόσμιου σκηνικού και των μικρών που φωλιάζουν μέσα στους ανθρώπους; Μόνη αναφαίρετη κληρονομιά το Αίμα του Θεού. Αν δεν το πάρουμε στα σοβαρά, τότε το νερό θα είναι πάντα γλυφό, τη γραφή μας θα τη σβήνει ο μπάτης, και ένα «λάθος» θα ματαιώνει την ύπαρξή μας.